

Arrest

nr. 221 758 van 24 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. X van 7 februari 2019 van de Raad van State waarbij het arrest nr. X van 18 juli 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vernietigd.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Pukë, en beschikt u over de Albanese nationaliteit. In de zomer van 2016 ontdekte u dat er cannabisplantages waren in de wijk waar u woonde. In september 2016 zochten de cannabistelers jullie bij u thuis op. Ze zeiden dat uw echtgenoot V. G. (...) (O.V. (...)) de plantages in de bergen gezien had en dat jullie in de problemen zouden komen indien hij dit aan iemand anders zou zeggen. Uw echtgenot heeft deze mensen vaker

ontmoet, maar u weet niet wanneer dit was, of wat er toen gebeurd is. Omwille van deze bedreigingen, en omwille van het gebrek aan werkgelegenheid in Albanië besloten jullie om Albanië te verlaten. Ook de mogelijkheid tot uitbreiding van het gezin speelde mee in de beslissing om naar België te komen. U maakte gebruik van een smokkelaar omdat u geen paspoort had. Op 13 november 2016 kwam u aan in België, waar u op 18 november 2016 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Albanese identiteitskaart, uitgegeven op 11 juli 2014.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door uw echtgenoot, G. V. (...), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot niet in overwegingname genomen, die luidt als volgt:

"Uit onderzoek van de door u aangehaalde feiten dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag niet in overweging kan genomen worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 3 augustus 2016 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u en uw echtgenote verschillende verklaringen aflegden in verband met de bedreiging bij jullie thuis. U verklaarde dat uw echtgenote de twee mensen gezien heeft. Ze kan het gesprek wel gehoord hebben maar was niet bij het gesprek aanwezig. Ze weet wel waarom die personen langskwamen (CGVS 1, p.8). Uw echtgenote verklaarde echter zelf met deze personen gesproken te hebben. Ze verklaarde dat de belagers van haar echtgenoot gemaskerde mannen waren die zeiden dat uw echtgenoot de plantages in de bergen gezien had en dat jullie in de problemen gingen komen indien hij dit aan iemand anders zou vertellen (CGVS 1 echtgenote, p.5). U verklaarde dat deze bedreiging midden juli plaatsvonden (CGVS 2, p.9), volgens uw echtgenote was dit echter in september 2016 (CGVS 2 echtgenote, p.6). Aangezien de bedreigingen van de cannabistellers een van de hoofdredenen van jullie vertrek vormden, is het zeer merkwaardig dat hier geen overeenkomstige verklaringen over afgelegd worden. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van de bedreiging bij jullie thuis.

Voorts is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat zowel u als uw echtgenote geen Albanees paspoort kon voorleggen. U verklaarde hieromtrent zonder paspoort gereisd te hebben en 1500 euro betaald te hebben voor een smokkelaar met het geld van het vee dat u verkocht (CGVS 1, p.5). Uw oud paspoort had u verloren. Gevraagd waarom u gebruik hebt gemaakt van een smokkelaar en niet gewoon een nieuw paspoort hebt aangevraagd, antwoordde u dat u geen tijd had om een nieuwe aanvraag in te dienen voor een nieuw paspoort aangezien dit twee maanden duurt (CGVS 1, p. 5). U beweerde verder dat u in november geld had na de verkoop van uw vee maar dat het volgens u zinloos zou zijn om op uw nieuw paspoort te wachten (CGVS 1, p.8). Uw verklaring is op zijn minst vreemd omdat uit uw verklaringen niet blijkt dat u plotseling bent moeten vertrekken en dat de cannabisteelt overigens op het moment van uw vertrek, in november, gedaan was. Uw bewering dat het geld van een nieuw paspoort en de boete voor het verliezen van uw oud paspoort evenveel of meer zou kosten als een smokkelaar (CGVS 1, p.8) is evenzeer merkwaardig te noemen, temeer omdat uit informatie waar het CGVS over beschikt blijkt dat de prijs van een Albanees paspoort, vanaf januari 2015, 7500 LEK (55,49 EURO) bedraagt (blauwe map, 21). Gelet op de risico's van een illegale reis en uw merkwaardige verklaringen over het nalaten om een nieuw paspoort aan te vragen, zijn er vermoedens

dat u uw paspoort achterhoudt omdat hierin bepaalde gegevens (stempels, etc.) in staan die niet compatibel zijn met uw asielrelaas.

Vervolgens dient er te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen met de cannabistelers alleen interpersoonlijk (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard zijn. Deze problemen houden bijgevolg geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen met de cannabistelers geen beroep zou kunnen doen, – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U gaf immers aan nooit een klacht te hebben ingediend bij de politie in verband met de cannabisplantages (CGVS 1, p. 6), het aanplanten van cannabis op uw grond (CGVS 2, p.14) of in verband met de bedreigingen (CGVS 1, p.8). Dit desondanks uw verklaring dat u persoonlijk nooit problemen heeft gekend met de autoriteiten in uw land (CGVS 1, p. 4). U ging niet naar de politie omdat de cannabistelers u gewaarschuwd hadden dit niet te doen en u geen problemen wou (CGVS 1, p. 8). Voorts verklaarde u in dit verband dat het voor u onmogelijk is om klacht in te dienen omdat de autoriteiten op de hoogte zijn van de plantages en omdat u vermoedt dat de autoriteiten samenwerken met de cannabistelers (CGVS, p. 6 en p. 8). Dit is geenszins een afdoende reden ter verantwoording van uw nalatigheid. Het is vooreerst precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het Commissariaat-generaal ontkent niet dat er in Albanië problemen zijn met het telen van marihuana en handel in drugs, hetgeen u ook aanbracht aan de hand van enkele artikels, maar er dient ook te worden vastgesteld dat uit de beschikbare informatie tevens blijkt dat de Albanese autoriteiten anti-cannabisoperaties uitvoeren. Uw bewering dat onschuldige burgers die klacht probeerden in te dienen, werden aangehouden en onschuldig veroordeeld, is overigens een blote bewering die u niet hebt gestaafd aan de hand van objectieve informatie. Uit uw verklaringen blijkt verder nog dat het dorpshoofd beweerde dat hij klacht heeft ingediend tegen de plantages maar dat u vermoedt dat hij dit niet heeft gedaan omdat de autoriteiten nooit zijn langsgekomen (CGVS 1, p. 7 en CGVS 2 p. 14 en p. 17). Naast het feit dat u zelf geen klacht hebt ingediend, blijkt dus uit uw verklaringen dat u zich evenmin grondig hebt geïnformeerd bij uw dorpshoofd over zijn mogelijke acties. Er kan dus worden geconcludeerd dat u niet alle realistische mogelijkheden hebt uitgeput om bescherming te krijgen in eigen land. Internationale bescherming kan immers slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. Betreffende de strijd tegen drugshandel kan hieraan worden toegevoegd dat er inderdaad gevallen kunnen worden vastgesteld waar de politie niet naar behoren optreedt, maar dat agenten die hierop betrapt worden wel degelijk vervolgd worden (blauwe map, 20).

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de asielzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten.

Wat betreft uw moeilijke financiële situatie aangezien uw vee uw enigste inkomstenbron was en u wegens het gebrek aan werkgelegenheid geen andere job vond zijn problemen van louter en alleen socio-economische aard (CGVS, p. 12) en houden op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Bijgevolg toonde u niet aan dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staat hier immers niet ter discussie. Het door u ingediende artikel en YouTube-filmpje bevestigen dat Albanië te kampen heeft met drugsproblematiek, maar doen geen afbreuk aan de conclusie dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u niet op de hulp en bescherming van de Albanese autoriteiten zou kunnen rekenen."

Bijgevolg kan uw asielaanvraag evenmin in overweging worden genomen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staat hier immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, V. G., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 202 913. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofd genomen weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofd van een onderdaan van een veilig land van herkomst, eveneens van 22 maart 2017. Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift dezelfde stukken 3-6 als deze toegevoegd aan het verzoekschrift van haar echtgenoot.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 189 800 van 18 juli 2017 het beroep van V. G. verworpen door middel van een louter schriftelijk procedure overeenkomstig artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet. Haar echtgenoot werd overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de in de in zijn hoofd genomen beschikking opgenomen grond.

Meer bepaald werd inzake haar echtgenoot (zaak nr. 202 913) als volgt beschikt:

"1.1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofd van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

1.3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofd van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in

vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt in casu vooreerst dat de vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote verschillende verklaringen aflegden in verband met de bedreiging bij hen thuis de geloofwaardigheid hiervan ondermijnt. Voorts is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat zowel verzoeker als zijn echtgenote geen Albanees paspoort kon voorleggen, aldus de commissaris-generaal die hieraan toevoegt dat gelet op de risico's van een illegale reis en verzoekers merkwaardige verklaringen over het nalaten om een nieuw paspoort aan te vragen, er vermoedens zijn dat verzoeker zijn paspoort achterhoudt omdat hierin bepaalde gegevens (stempels, ect.) staan die niet compatibel zijn met zijn asielrelaas. Vervolgens wordt opgemerkt dat de door verzoeker aangehaalde problemen met de cannabistelers louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard zijn, en derhalve geen verband houden met een van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Bovendien heeft verzoeker, zo luidt de beslissing voorts, niet aannemelijk gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen met de cannabistelers geen beroep kon doen, of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor hem een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal concludeert op grond van zijn vaststellingen dienaangaande dat verzoeker niet alle realistische mogelijkheden heeft uitgeput om bescherming te krijgen in eigen land. Wat betreft verzoekers moeilijke financiële situatie, nu zijn vee zijn enigste inkomstenbron was en hij wegens het gebrek aan werkgelegenheid geen andere job vond, wordt opgemerkt dat deze problemen van louter socio-economische aard zijn en op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt tot slot geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken van een van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet in op, en ontkracht, noch weerlegt also geenszins het pertinente motief uit de bestreden beslissing dat hij en zijn echtgenote uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen aflegden aangaande de bedreiging bij hen thuis, hetgeen, zo stelt de commissaris-generaal terecht, de geloofwaardigheid van de beweerde bedreigingen vanwege de cannabistelers ernstig op de helling zet.

Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen vormt geen dienstig verweer en is geenszins van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de overweging in de bestreden beslissing dat het op zijn minst merkwaardig te noemen is dat zowel verzoeker als zijn echtgenote geen Albanees paspoort kon voorleggen en dat dit, gelet op de risico's van een illegale reis en verzoekers merkwaardige verklaringen over het nalaten om een nieuw paspoort aan te vragen, doet vermoeden dat verzoeker zijn paspoort bewust achterhoudt omdat hierin mogelijks bepaalde gegevens (stempels, etc.) staan die niet compatibel zijn met zijn relaas.

De Raad wijst er voorts op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, niet het geval is.

Verzoeker ontkent thans immers niet dat hij in Albanië met betrekking tot zijn verklaarde problemen met de cannabistelers nooit een klacht heeft ingediend bij de politie, noch op enige andere manier bescherming en/of hulp heeft gezocht of trachten te zoeken. Hij erkent en bevestigt dit thans zelf in zijn verzoekschrift waar hij o.a. stelt dat hij "heeft nagelaten om de autoriteiten in te lichten". Verzoekers

huidige beweringen dat in zijn dorp de gewoonte heerst om de dorpsoudste/dorpshoofd in te lichten inzake zulke problemen en dat deze contact dient op te nemen met de autoriteiten, en dat hij dit heeft gedaan, maar vaststelde dat het dorpshoofd hem aan het lijntje hield, biedt geen verklaring of verschooning voor zijn totale nalaten zelf ook maar op enige wijze zijn beweerdde problemen bij de autoriteiten (te trachten) aan te kaarten. Zijn huidig argument dat hij van dorpelingen vernam dat het informeren van de autoriteiten hem mogelijks in een hachelijke situatie zou kunnen brengen, verschoont evenmin zijn totale verzuim hulp te zoeken. Immers, zoals ook in de bestreden beslissing wordt aangegeven, is het net de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht, kunnen zij hier dan ook vanzelfsprekend niet tegen optreden. In zoverre verzoeker voorhoudt dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten in Albanië hem met betrekking tot zijn problemen met de cannabistelers geen of geen toereikende hulp en/of bescherming zouden kunnen verlenen, berust zijn betoog aldus, gelet op zijn totale nalaten hun hulp in te roepen, niet op enige eigen persoonlijke en concrete ervaring, en mist deze blote bewering derhalve elke grondslag en alle ernst.

Verzoeker maakt aldus geenszins aannemelijk, zo oordeelde ook de commissaris-generaal op goede gronden terecht, in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Hij toont dit allerminst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Met zijn louter algemene verklaringen omtrent corruptie in Albanië toont verzoeker niet aan, en hij maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Hij maakt hiermee, gelet op wat voorafgaat, evenmin aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem te helpen.

Uit niets blijkt, gelet op het voorgaande, en verzoeker maakt niet in het minst in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. Hij toont niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten hem met betrekking tot de beweerdde problemen met de cannabistelers, in zoverre hieraan al geloof kan worden gehecht, geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden.

Het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde en door hem in de bijgevoegde inventaris als stuk "3. Cannabisteelt in relatie tot lokale autoriteiten" aangeduide document, is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat het conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging wordt genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud van het stuk (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

Een algemene verwijzing, zoals in casu door verzoeker, naar algemene (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) artikelen omtrent de grootschalige en rijkelijke cannabisproductie in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Uit de door verzoeker aangebrachte artikelen blijkt overigens, net als uit de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier, dat de Albanese overheid wel degelijke en op grote schaal met grote middelen optreedt tegen de drugshandel- en industrie.

De Raad ziet tot slot niet in en uit niets blijkt waarom verzoeker, gelet op de zeer lokale aard van zijn beweerdde problemen blijkens zijn verklaringen (problemen in het dorp en de nabije omgeving ervan), zich niet elders in Albanië kan vestigen om, in zoverre hieraan geloof kan worden gehecht, aan zijn beweerdde problemen met de lokale cannabistelers te ontkomen.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

1.5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

Ter terechtzitting brengt verzoekende partij geen concrete elementen bij die voormelde motivering in de ten aanzien van haar echtgenoot genomen beschikking in een ander daglicht stellen.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat ook heden Albanië bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 nog steeds wordt aangemerkt als veilig land.

Derhalve blijkt evenmin duidelijk dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT